

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **R. s. R., s. r. o.,** zastoupeného JUDr. Františkem Antlem, advokátem v Pardubicích, Varšavská 216, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy a spojů,** se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 12, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci prodloužení povolení provozovat reklamní zařízení v ochranném pásmu silnice,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2002, č. j. 191/02-120-STSP/2, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 6. 2002, č. j. ODSH-2184/2002-Sa, jímž nebylo žalobci povoleno prodloužení provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu silnice I/37 na pozemku p.č. 287/1, k.ú. S. podle ustanovení § 31 zákona č. 13/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen silniční zákon). V odůvodnění žalovaný poukázal na znění citovaného ustanovení a stanovisko Policie ČR, kterým je podmíněno vydání povolení a které je pro správní orgán závazné. Bez souhlasu Policie ČR nelze vydat povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu silnice. Silničnímu správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat toto stanovisko. Policie ČR nadále zůstává dotčeným orgánem státní správy ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a jak vyplývá ze stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj k § 126 zákona č. 50/1976 Sb. ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „stavební zákon“) v konkrétních podmínkách jednotlivých správních řízeních mohou být dotčeny (samostatně) též zájmy chráněné zákonem č. 12/1997 Sb., které podle § 1 odst. 1 citovaného zákona hájí příslušný orgán vykonávající na tomto úseku státní správu. Taková situace bude běžně nastávat, pokud by stavba nebo zařízení mohly ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu nebo by mohly být zdrojem jeho rušení, např. velkoplošná zařízení, stavby a zařízení v blízkosti komunikací. Z uvedeného podle žalovaného vyplývá, že pro silniční správní úřad, který postupuje podle § 31 silničního zákona, je stanovisko okresního dopravního inspektorátu jako dotčeného orgánu státní správy ve smyslu § 1 zákona č. 12/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů závazné. Vzhledem k negativnímu stanovisku Policie ČR postupoval silniční správní úřad v souladu s právními předpisy.

V žalobě žalobce především poukázal na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mj. uvádí, že dospěl k závěru, že postup správního orgánu I. stupně je v souladu s § 31 odst. 1 silničního zákona, ačkoliv žalobce v odvolání doložil, že všechny zákonodárcem stanovené podmínky této právní normy splnil. Dále žalobce namítal, že žalovaný odkazuje na blíže nespecifikované stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj k § 126 stavebního zákona, ačkoliv mu musí být známo, že závazný výklad právních norem přísluší pouze tomu orgánu, kterému tuto pravomoc zákonodárce v daném zákoně výslovně svěří, v ostatních případech tak může činit pouze nezávislý soud. Odkaz žalovaného na § 1 odst. 1 zákona č. 12/1997 Sb. pokládá žalobce za zavádějící. Žalovaný také musel z odvolání žalobce vědět, že doplněné vyjádření dopravního inspektorátu ze dne 7. 5. 2002 není v souladu s oficiálními údaji Ředitelství silnic a dálnic ČR v Brně a ze serveru Policie ČR veřejně přístupném na internetu, že tudíž obě vyjádření dopravního inspektorátu nebyla vydána v souladu s § 3 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle přesvědčení žalobce nic nebránilo žalovanému v tom, aby přinutil dopravní inspektorát k respektování uvedené právní normy. S odvoláním na výše uvedené je žalobce přesvědčen, že žalovaný, a také správní orgán I. stupně, porušil přinejmenším kogentní ustanovení § 3, § 32 odst. 1 a § 47 správního řádu a § 5 a § 6 zákona č. 12/1997 Sb.

Žalovaný ve svém vyjádření v podstatě zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V souladu s ust. § 132 zák.č. 150/2002 Sb. (dále jen s. ř. s.), který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2003, převzal neskončenou věc, v níž byla dána věcná příslušnost Vrchního soudu v Praze, a řízení v ní dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. se řízení podle části páté hlavy druhé o. s. ř. účinného před 1. 1. 2003, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud žalobce poukazuje na to, že splnil všechny zákonodárcem stanovené podmínky silničního zákona, považuje Nejvyšší správní soud za postačující v této souvislosti uvést, že citovaný zákon stanoví pro povolení zřizování a provozování reklamních zařízení podle § 31 silničního zákona v odst. 1 také podmínky, jejichž splnění nemůže žalobce nijak ovlivnit, mimo jiné předchozí souhlas příslušného orgánu Policie ČR.

V prvním žalobním bodě žalobce namítal porušení § 3, § 32 odst. 1 a § 47 správního řádu, které podle jeho názoru spočívá v tom, že žalovaný odkazuje na blíže nespecifikované stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj k § 126 stavebního zákona, ačkoliv závazný výklad právních norem přísluší pouze tomu orgánu, kterému tuto pravomoc zákonodárce v daném zákoně výslovně svěří, v ostatních případech pouze soud a že stanovisko Policie ČR není v souladu s oficielními údaji, a žalovaný proto měl dopravní inspektorát přinutit k respektování § 3 odst. 5 správního řádu. I když Nejvyšší správní soud považuje, v podstatě shodně se žalobcem, odkaz na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj k § 126 stavebního zákona v daném případě za zcela nepřípadný, když Krajský úřad Pardubického kraje a žalovaný nerozhodovali jako stavební úřady ve věci podle stavebního zákona, což je požadavek citovaného ustanovení, ale jako silniční správní úřady podle § 31 odst. 2 silničního zákona, nebyla tímto způsobem porušena ustanovení § 3, 32 odst. 1 a § 47 správního řádu. Porušení těchto ustanovení nelze spatřovat ani v tom, že silniční správní úřad I. stupně nepřinutil dopravní inspektorát k respektování § 3 odst. 5 správního řádu, protože takové oprávnění pro silniční správní úřad ze žádného právního předpisu nevyplývá.

Za nedůvodný považuje Nejvyšší správní soud také žalobní bod obsahující tvrzené porušení § 5 a § 6 zákona č. 12/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů. K porušení citovaných ustanovení nemohlo dojít, protože § 5 citovaného zákona ve znění platném v roce 2002 vymezoval působnost Okresního dopravního inspektorátu jako orgánu vykonávajícího státní správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to rozhodování ve věcech technické způsobilosti silničních vozidel k silničnímu provozu, provádění zápisů do technického průkazu motorového nebo přípojného vozidla, popř. vydávání technického průkazu a osvědčení o technickém průkazu, vydávání státních poznávacích značek k silničním vozidlům a vedení evidence řidičů silničních vozidel, a tuto působnost tento orgán v daném případě nevykonával a § 6 citovaného zákona byl v té době již s účinností od 1. 1. 2001 zákonem č. 361/2000 Sb. zrušen.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku n e j s o u přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 4. září 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu